

N:o 216.*Af Herr Jöns Pährsson: Om vissa förändringar i tulltaxan.*

För fosterlandsvännen är det en djupt nedslående känsla att skåda den lyx, som utvecklar sig på samhällets höjder, och ännu mer nedslående är att erfara, att detta onda utvecklar sig ända ned till samhällets lägsta klasser, helst när man tar i betraktande att detta onda smygande fräter på samhällets välbestand, derigenom att dessa lyxartiklar hufvudsakligen hemtas från utlandet utan vidare tullafgifter; då ock nu härtill kommer den envisa täflan af många medborgare och äfven representanter att vilja beskatta den Svenska stora allmänheten på deras dagliga, för lifvet nödvändiga varor, och deremot låta allt, som tillhör den fina världen, inkomma utan afgift, oaktadt man säkerligen blir en ropandes röst i öknen, kan den verkliche folkrepresentanten ändå höja sin röst mot en sådan hushållspolitik. Det är ju solklart att med en sådan frihet att införa utländska lyxartiklar utan afgift, Sverige så småningom blir ett enda stort fattigvårdssamhälle, emedan Sverige aldrig kan blifva något fabriksland, som kan täfla med de i den vägen fördelaktigare belägna länder, och skall ovilkorligen Svenska industrien såväl hus- som hemslöjder, fabriker och näringar, aftyna och bortdö, då känt är, att köpmännen i allmänhet icke hysa några betänkligheter vid att införskrifva hvad utländskt krams som helst, och landet i otaliga riktningar öfversvämmas af en mängd kringresande utländska schackerhandelsmän, som på allmogen påtruga sina dåliga kramvaror. Mot allt detta onda måste något botmedel sättas, och jag ser intet annat möjligt ändamål än att införa en bestämdare tullafgift på alla arbetade varor. Det lär icke vara möjligt att i en motion specificera de särskilda slags varor, som tåla förhöjd tull, jag vill alltså inskränka mig till att i vissa klasser sammanföra de varor, som jag anser böra draga måttlig tullafgift, och den som är så van vid sin dagliga lyx, att han icke kan undvara den, bör mycket hellre bidra till Statsverkets inkomster med tullafgifter derför, i stället för att, som yrkadt blifvit, dessa afgifter skola drabba Sveriges medellösa arbetare för deras dagliga lifsuppehälle; jag vill ock att den, som inlurendrejar utländska varor till Sverige utan tull, bör lika rättvist anses och straffas som tjuf, som den, hvilken, för att stilla sin hunger eller värma sin koja, tillgriper bröd eller en börda ved; jag vill derför föreslå Riksdagen, att den för sin del beslutar och anhåller, det Kongl. Maj:t

mätte fastställa följande grunder vid tillämpningen af tullsatser och införsel af utländska varor, så framt gällande traktater icke lägga hinder i vägen:

1:o. Att alla utländska viner och spritvaror af hvad slag som helst, med undantag af Mallaga eller kommunionvin, åsättes en tullafgift af 20 proc. af värdet.

2:o. Att för alla slags utländska arbetade fabriks- och handtverksvaror af hvad slag som helst mätte åsättas en införseltull af 25 proc. af värdet.

3:o. Att deremot alla råämnen och naturprodukter, som vårt land icke kan producera och hvilka införas till bearbetning och förädling, mätte åsättas en ganska låg tullafgift, fyra å fem proc. af värdet.

4:o. Att alla jordbruks- och boskaps- samt ladugårdsalster må vara fria till in- och utförsel utan afgifter.

5:o. Att särskildt artikeln socker icke må höjas öfver den tull han nu drager.

6:o. Slutligen, att den, som gör sig förfallen till insmuggling af varor till värde öfver 25 R:dr R:mt, måste anses att dömas stå tjufrätt i förhållande till storleken på den undansnillning han gör från Statsverket.

Om vederbörlig remiss af denna motion till Bevillnings-Utskottet anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1867.

Jöns Pährsson,
från Kronobergs län.